

## Arrest

nr. 298 660 van 14 december 2023  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE  
Heistraat 189  
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 augustus 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 november 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 december 2023.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, komt op 29 september 2010 België binnen en dient een asielaanvraag in op 30 september 2010.

Op 11 maart 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 11 mei 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet).

Op 26 juli 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 25 oktober 2011 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 72 009 van 16 december 2011 worden verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 14 maart 2012 wordt de aanvraag van 25 oktober 2011 onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 89 777 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 15 maart 2012 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen. Bij arrest van de Raad nr. 89 775 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 13 april 2012 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 12 september 2012 wordt de aanvraag van 13 april 2012 onontvankelijk verklaard. Op 12 september 2012 wordt aan verzoekster eveneens een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 17 september 2012 dient verzoekster een tweede asielaanvraag in.

Een geplande repatriëring op 18 september 2012 wordt geannuleerd.

Op 18 september 2012 wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) gegeven.

Bij arrest van de Raad nr. 87 813 van 19 september 2012 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de twee beslissingen van 12 september 2012 verworpen.

Op 12 oktober 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Bij arrest van de Raad nr. 91 470 van 13 november 2012 wordt deze beslissing vernietigd.

Bij arrest van de Raad nr. 92 970 van 6 december 2012 wordt het beroep tot nietigverklaring tegen de bijlage 13septies van 12 september 2012 verworpen.

Op 29 mei 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing waarbij verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 5 juni 2013 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 12 november 2013 deelt de gemeente aan de procureur des Konings mee dat verzoekster en haar partner zich zijn komen aanbieden en vraagt een onderzoek naar de voorgenomen wettelijke samenwoning.

Op 20 november 2013 leggen verzoekster en haar Belgische partner een verklaring af van wettelijke samenwoning. Op 21 november 2013 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand om de registratie van deze verklaring uit te stellen. Op 28 maart 2014 geeft de procureur des Konings een negatief advies. Op 14 april 2014 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning.

Op 25 september 2014 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 17 november 2014 dient verzoekster een derde asielaanvraag in. Op 11 december 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot de weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 19 januari 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13*quinquies*). Bij arrest van de Raad nr. 154 114 van 8 oktober 2015 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 26 maart 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

Op 6 augustus 2015 dient verzoekster een vierde asielaanvraag in. Op 17 september 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 26 september 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest van de Raad nr. 156 377 van 12 november 2015 wordt de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2015 vernietigd.

Bij arrest van de Raad nr. 161 789 van 11 februari 2016 wordt het bevel van 26 september 2015 vernietigd.

Op 18 maart 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering tot in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest van de Raad nr. 169 432 van 9 juni 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 10 mei 2016 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Bij arrest van de Raad nr. 176 459 van 18 oktober 2016 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 30 juli 2018 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 13 september 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 232 953 van 21 februari 2020 wordt het beroep tegen voormelde beslissing verworpen.

Op 13 september 2019 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest van de Raad nr. 232 954 van 21 februari 2020 wordt het beroep tegen voormelde beslissing verworpen.

Op 15 juli 2022 dient verzoekster een derde aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 21 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaart, aan verzoekster ter kennis gebracht op 4 september 2023. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.07.2022 werd ingediend door :*

*K. (...), S. (...) (R.R.: (...)) geboren te (...) op (...) nationaliteit: Turkije  
adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Reden(en):*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Betrokkene diende op 30.09.2010 een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 16.12.2011 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 17.09.2012 diende betrokkene een tweede VIB in. Ook dit VIB werd door de RVV afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' en dit op 11.06.2014. Een derde VIB werd op 17.11.2014 ingediend. Op 12.12.2014 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dit VIB niet-ontvankelijk. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV, doch deze verwierp het beroep op 24.02.2015. Tenslotte diende betrokkene op 06.08.2015 een vierde VIB in. Ook dit VIB werd niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS en dit op 18.03.2016. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing indiende bij de RVV werd op 09.06.2016 verworpen.*

*De duur van de procedures – namelijk iets minder dan 1 jaar en 3 maanden voor het eerste VIB, iets minder dan 1 jaar en 9 maanden voor het tweede, iets meer dan 3 maanden voor het derde en iets meer dan 10 maanden voor het vierde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)*

*Voor wat betreft de bewering dat betrokkene in de periode van oktober 2010 tot en met juni 2014 in het bezit was van een attest van immatriculatie (AI) of een bijlage 35, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene diende te weten dat het AI of een bijlage 35 geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een VIB nog in behandeling is. Het loutere feit dat zij gedurende deze periode in het bezit was van een AI of een bijlage 35 geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.*

*Het feit dat betrokkene gedurende de hogervermelde periode tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar desbetreffende VIB's niet waren afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien. Sinds juni 2014 heeft betrokkene geen officiële toestemming meer om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.*

*Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich tevens op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.*

*Verder verklaart betrokkene dat zij drie, thans meerderjarige, kinderen heeft die eveneens in België verblijven, met name de heer B. (...) A. (...), geboren op (...) (ov: (...)), de heer B. (...) Ü. (...), geboren op (...) (ov: (...)) en de heer B. (...) E. (...), geboren op (...) (ov: (...)). De twee jongste zonen verblijven legaal op het grondgebied en betrokkene beweert dat zij met haar twee jongste zonen nog frequent contact heeft. Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt dat zij met haar zonen een gezinscel zou vormen. Immers, uit de gegevens van het Rijksregister van de zonen blijkt dat de oudste en jongste zoon woonachtig zijn te Tervuren en dat de andere zoon woonachtig is te Schaarbeek, terwijl betrokkene zelf in Sint-Niklaas woont. Ook legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat zij nog effectieve en/of affectieve banden zou hebben met haar zonen. De loutere aanwezigheid op het Belgisch grondgebied van haar drie zonen, zonder enig verder bewijs van effectieve en/of affectieve banden tussen betrokkene en haar zonen, is onvoldoende om aanvaard te worden als een buitengewone omstandigheid.*

*Betrokkene stelt vervolgens dat zij beantwoordt aan het profiel van het behoren tot een kwetsbare groep, zoals door de (toenmalige) Staatssecretaris voor Asiel en Migratie sinds de afspraken gemaakt in de zomer van 2021 naar aanleiding van de beëindiging van de hongerstaking bij herhaling in de media is bevestigd. Er dient echter opgemerkt te worden dat deze afspraken betrekking hadden op de specifieke toestand van de hongerstakers in 2021. Deze zijn dus niet van toepassing op betrokkene. Bovendien specificeert betrokkene op geen enkele wijze tot welke kwetsbare groep zij dan wel zou behoren. De blote bewering dat zij aan het profiel beantwoordt van het behoren tot een kwetsbare groep, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.*

Tot slot, wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds oktober 2010 in België verblijft, dat zij zich inschreef voor een cursus Nederlands en dat zij reeds een behoorlijke actieve en passieve kennis heeft van het Nederlands, dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, dat zij een grote werkbereidheid heeft en dat zij een aanzienlijke graad van integratie heeft opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Tevens op 21 augustus 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 4 september 2023. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

#### “BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: K. (...), S. (...) geboortedatum: (...) geboorteplaats: (...) nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

#### REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene toont niet dat zij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Drie meerderjarige zonen van betrokkene verblijven in België. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor dat zij momenteel nog contact of effectieve en affectieve banden heeft met haar zonen. Wat er ook van zij, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de manifeste beoordelingsfout. Ter adstruering van haar eerste middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

*“1.*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het allé voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579).*

*Het bestuur kan tevens slechts een volgens het recht correcte beslissing nemen indien het kennis heeft is van allé voor het te nemen besluit relevante feiten en omstandigheden. Het zorgvuldigheidsbeginsel eist dat het bestuur het nemen van een besluit zorgvuldig voorbereid door er zorg voor te dragen dat de relevante feiten en omstandigheden bij het bestuursorgaan bekend (kunnen) zijn. (zie: H.F.T. PENNARTS, Beginselen van behoorlijk bestuur, Antwerpen, Maklu 2008, 162p.)*

*Voorts is het zo dat iedere beslissing van een overheid in allé redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.*

*Artikel 3 van de Wet van 29.07.1991 bepaalt: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.*

*Het is voorts vaststaande rechtspraak dat de term “buitengewoon” uit het begrip “buitengewone omstandigheden” niet betekent dat het “onmogelijk” moet zijn om een verzoek in het land van herkomst in te dienen, het feit dat het “bijzonder moeilijk is” om dit te doen, is voldoende (zie o.a. RvS 22 maart 1995, nr. 52.347; 4 februari 1999, nr. 78.582; 31 maart 2004, nr. 129.981).*

*Het begrip buitengewone omstandigheden werd nergens in de wet omschreven. Ook de voorbereidende werken maken niet duidelijk wat onder buitengewone omstandigheden moet worden begrepen, doch dat in elk geval de nadruk moet worden gelegd op humanitaire redenen.*

*Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9.10.1998 bepaalt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (RvSt nr. 73.025, 9 april 1998, RvSt 1998, 69). Dit betekent dat het enkel bijzonder moeilijk moet zijn voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RvSt nr. 108.561, 28 juni 2002, T. Vreemd. 2003, nr. 4).*

*Het is dan ook geen vereiste dat de buitengewone omstandigheden voor betrokkenen onvoorzienbaar zijn, nu het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door het opzettelijk creëren van een situatie waardoor deze moeilijk kan worden gerepatriëerd (RvSt nr. 99.424, 3 oktober 2001, RDE, nr. 115).*

*2.*

*In casu heeft verzoekster reeds meer dan 10 jaar in België verbleven en gewerkt. Dit is een heel lange période waardoor de banden met Turkije van verzoekster uitermate vervaagd zijn.*

*Door haar lange tijd in België is verzoekster uiteraard volledig opgegaan in de Belgische samenleving. Zij heeft hier een sociaal netwerk opgebouwd en zij heeft kinderen die in België wonen.*

*Hierdoor is een terugkeer naar Turkije om louter een verzoek in te dienen bijzonder moeilijk voor verzoekster. Zij heeft geen onderdak in Turkije om gedurende de procedure te verblijven. Daarnaast is het onduidelijk hoelang de procedure zal duren, derhalve is het onmogelijk voor verzoekster om te weten hoe lang zij daar zal moeten verblijven. Een verplaatsing naar Turkije om onderhavige procedure te starten is in de gegeven omstandigheden zeer onredelijk. Dit terwijl zij in België zonder bijzondere moeilijkheden de procedure kan doorlopen.*

*Deze elementen zijn bekend bij verwerende partij. In haar beslissing wordt geen woord geschreven over het langdurig verblijf van verzoekster in België. Er wordt enkel gekeken naar de afzonderlijke périodes*

*van procedure, doch niet naar het geheel van de 10 jaar dat verzoekster in België verblijft, hetgeen nochtans weldegelijk als buitengewone omstandigheid kan worden ingeroepen.*

*Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet waarom het lange verblijf van verzoekster én de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet in hun geheel een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.*

*Aangenomen moet immers dat het kennelijk onredelijk is en niet in verhouding met het doel van de wet om verzoekster na een dergelijk ononderbroken lang verblijf in België waarbij blijkt dat zij volledig geïntegreerd is en er sprake is van een duurzame lokale verandering met tal van sociale bindingen, terug te sturen naar haar land van herkomst om vandaar de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.*

*Verwerende partij had dan ook een afweging moeten maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996. TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd, zodat de in het middel opgeworpen beginselen zijn geschonden.*

*Het beginsel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het tweede lid voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan (zie Raad van State nr. 58.969 van 1 april 1996, TVreemd. 1997, 29).*

*Verwerende partij heeft een dergelijke belangenafweging niet naar behoren gedaan."*

2.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Voor wat de eerste bestreden beslissing betreft, stelt de Raad vast dat deze beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom ze haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In deze beslissing wordt gemotiveerd waarom de aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

Voor wat de tweede bestreden beslissing betreft, stelt de Raad hetzelfde vast. Ook hierin motiveert verweerder, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum. Dit wordt niet betwist.

Uit haar inhoudelijke kritiek tegen de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat deze motieven haar genoegzaam in staat stellen om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is hiertegen een beroep in te stellen. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissingen, voert ze in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...).”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Desbetreffend beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om aan verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag van verzoekster wel regelmatig is ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

*In casu* wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom ze geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet worden aanvaard of bewezen. Verzoekster is het oneens met deze beoordeling.

In eerste instantie verwijst verzoekster naar haar lang verblijf en integratie in België. Ze stelt dat ze al meer dan tien jaar in België verblijft, dat ze heeft gewerkt, dat ze volledig is opgegaan in de Belgische samenleving en hier dan ook een sociaal netwerk heeft uitgebouwd. Ze betoogt daarnaast ook dat ze drie kinderen heeft die in België wonen. Verzoekster meent dat uit de eerste bestreden beslissing niet blijkt waarom haar lang verblijf, dat overigens niet in zijn geheel zou zijn beoordeeld, en integratie niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert echter dat verweerder weldegelijk rekening heeft gehouden van het verblijf van verzoekster en haar vermeende integratie in België. In de eerste plaats benoemt verweerder de verzoeken om internationale bescherming die verzoekster heeft ingediend, ten gevolge waarvan zij in het bezit was van een attest van immatriculatie (AI) of een bijlage 35. Verweerder motiveert terecht dat verzoekster diende te weten dat een AI of een bijlage 35 geen verblijfstitel uitmaakt, doch enkel een proceduredocument dat bewijst dat er een verzoek om internationale bescherming hangende is. Het enkele feit dat verzoekster gedurende de behandeling van haar verzoeken om internationale bescherming in het bezit was van een AI of een bijlage 35, betekent niet dat haar enig verblijfsrecht werd toegekend.

In de tweede plaats motiveert verweerder uitdrukkelijk dat het feit dat verzoekster reeds sinds oktober 2010 in België verblijft, dat zij zich inschreef voor een cursus Nederlands en dat zij reeds een behoorlijke actieve en passieve kennis heeft van het Nederlands, dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, dat zij een grote werkbereidheid heeft en dat zij een aanzienlijke graad van integratie heeft opgebouwd, niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden aangezien deze elementen tot de gegrondheid van de aanvraag behoren. Verweerder verwijst hierbij naar de vaste rechtspraak van de Raad van State, die stelde *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

Wat het gezinsleven van verzoekster met haar drie kinderen betreft, bemerkt de Raad dat ook hieromtrent zorgvuldig wordt gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing. Verweerder stelt dat *“De twee jongste zonen verblijven legaal op het grondgebied en betrokkene beweert dat zij met haar twee jongste zonen nog frequent contact heeft. Hieromtrent dient er vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt dat zij met haar zonen een gezinscel zou vormen. Immers, uit de gegevens van het Rijksregister van de zonen blijkt dat de oudste en jongste zoon woonachtig zijn te Tervuren en dat de andere zoon woonachtig is te Schaarbeek, terwijl betrokkene zelf in Sint-Niklaas woont. Ook legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat zij nog effectieve en/of affectieve banden zou hebben met haar zonen. De loutere aanwezigheid op het Belgisch grondgebied van haar drie zonen, zonder enig verder bewijs van effectieve en/of affectieve banden tussen betrokkene en haar zonen, is onvoldoende om aanvaard te worden als een buitengewone omstandigheid”*. Verzoekster laat na deze motieven met enig concreet verweer te weerleggen.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een element dat als buitengewone omstandigheid werd aangevoerd maar niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of bij gebrek aan overtuigingskracht, anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Noch in haar aanvraag, noch in haar verzoekschrift heeft verzoekster gepreciseerd waarom de ingeroepen elementen samen genomen haar alsnog zouden verhinderen om de aanvraag bij de voor het land van herkomst bevoegde diplomatieke of consulaire post in te dienen.

Verzoekster kan aldus niet ernstig voorhouden als zou verweerder onvoldoende rekening hebben gehouden met haar lang verblijf en integratie, noch dat hij daaromtrent niet zou hebben gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing. Uit deze beslissing blijkt duidelijk en concreet waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden worden aanvaard. De kritiek van verzoekster laat niet toe hierover anders te oordelen.

Waar verzoekster aanvoert dat ze geen onderdak in Turkije meer heeft, dat het onduidelijk zou zijn hoelang de procedure in Turkije zal duren waardoor het voor haar onmogelijk is om te weten hoelang zij in Turkije zal moeten verblijven en dat haar banden met Turkije uitermate vervaagd zouden zijn, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster deze elementen niet heeft vermeld bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Het weze herhaald dat verzoekster klaar en duidelijk in haar aanvraag moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit haar uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Van verweerder kan niet worden verwacht rekening te moeten houden met elementen die door verzoekster niet worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden. Verzoekster kan zich dan ook niet op deze elementen, die zij voor het eerst aanvoert in haar verzoekschrift, beroepen om de vernietiging van de eerste bestreden beslissing te eisen.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch van de bovenvermelde algemene beginselen wordt aangetoond. Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van het hoorrecht zoals neergelegd in artikel 41 van Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel. Ter adstruering van haar tweede middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

*“Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van allé in het geding zijnde belangen (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.*

*Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.*

*Zie ook:*

*Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. I Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392:*

*'Het E. V.R.M. verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het E.V.R.M. het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E. V.R.M.*

*Het recht op bescherming van het privéleven van verzoekers vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoekers hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven.*

*De beslissing van de Letse overheid dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoekers zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoekers geen verblijfsrecht wordt toegekend.*

*Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 E. V.R.M. geschonden.'*

*Dat verwerende partij ook bij het nemen van bestreden beslissingen rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om in dit stadium van integratie, terug te moeten keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen, en waarbij er geen afdoende rekening werd gehouden met het privéleven van verzoekster en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoekster heeft ontwikkeld.*

*Zoals verzoekster reeds in onderhavig verzoekschrift heeft opgemerkt, dient verwerende partij in haar motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, 71/? 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd. Nergens wordt een afweging gemaakt tussen de belangen van verzoekster en die van de staat. De afwezigheid van motivering in de bestreden*

beslissing aangaande het afwegen van de belangen toont dan ook duidelijk aan dat artikel 8 EVRM is geschonden.

Immers moet worden opgemerkt dat het eisen van verzoekster om alles en ieder in België, zelfs tijdelijk, achter te laten louter en alleen om de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag te verzekeren, in casu weinig redelijk is en geenszins in verhouding met het doel van de wet. Het doel van de wet beoogt namelijk de vreemdeling in zijn land van herkomst te houden alvorens hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden indient. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat het eisen van het indienen van het verzoek in het land van herkomst in het kader van de ontvankelijkheidsfase in disproportionaliteit staat met de ingrijpende gevolgen voor het privé- en gezinsleven van verzoekster.

Dat artikel 8 EVRM dan ook geschonden is.

De vernietiging van de bestreden beslissing, is dan ook op zijn plaats.

Tot slot moet ook worden vastgesteld dat verwerende partij verzoekster niet heeft gehoord waardoor ook het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden. Omdat zij niet werd gehoord, is er onvoldoende info vergaard over het sociaal-relatieel aspect van de situatie van verzoekster. Verzoekster kan immers niet weten welke informatie verwerende partij van haar verlangd om het privé en gezinsleven nog meer aan te tonen.

De hoorplicht is een beginsel dat impliceert dat het bestuur tegen niemand een ernstige maatregel kan treffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen ernstig aan te tasten, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt geboden zijn standpunt op een nuttige wijze te doen kennen (Ingrid OPDEBEEK, "De hoorplicht", in Ingrid OPDEBEEK en Marnix VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, 235.)

Deze plicht vloeit trouwens voort uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie. Het Europees Hof van Justitie heeft dienaangaande reeds het volgende gesteld (zie HvJ, 22 november 2012, C-277/11, overweging 81-88):

"Dienaangaande zij eraan herinnert dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. 1-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. 1-10369, punt 36).

De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commissie*, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, *Orkem/Commissie*, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en

daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C- 287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/Peopie's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, Jurispr. blz. I-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging."

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van allé lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303 en ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht wordt van toepassing geacht in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., ro. 85), zoals in casu het bevel om het grondgebied te verlaten én de onontvankelijkheidsbeslissing in het kader van de aanvraag tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen.

Verzoekster verblijft reeds meer dan 10 jaar in België. Tijdens die lange période heeft zij zowel sociale als economische banden opgebouwd. Echter verwerende partij houdt helemaal geen rekening met haar menselijke relaties buiten die met haar kinderen, terwijl ook deze relaties belangrijk zijn in het kader van artikel 8 EVRM. Dit komt doordat zij helemaal niet verhoord is voor het nemen van onderhavige beslissing.

*Zodoende schendt verwerende partij de in het middel opgeworpen beginselen en wetsartikel."*

2.4 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster beroept zich op een beschermenswaardig privéleven in België. Ze stelt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met haar privéleven. De gevolgen van de bestreden beslissing staan volgens verzoekster in wanverhouding met haar integratie in België en staan geenszins in verhouding met het doel van de wet.

Waar verzoekster gewag maakt van een privéleven in België, merkt de Raad op dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna:

het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is dus een feitenkwestie.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat verzoekster in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat haar in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Ze voert aan dat ze reeds tien jaar in België verblijft en er persoonlijke, sociale en economische banden heeft ontwikkeld. De Raad stelt echter vast dat verzoekster noch in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging, noch in haar verzoekschrift meer duidelijkheid verschaft omtrent het privéleven dat ze in België zou hebben opgebouwd. Verzoekster beperkt zich tot het enkele feit dat ze reeds lange tijd in België verblijft, een cursus Nederlands en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd en in België heeft gewerkt. Ze legt echter geen enkel concreet bewijs voor waaruit blijkt dat ze bepaalde sociale banden in België heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van haar sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het privéleven van verzoekster zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin ze zich er zeer goed bewust van was dat haar verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Verzoekster beschikte immers nooit over een permanent verblijfsrecht. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Het bestaan van dergelijke uitzonderlijke omstandigheden wordt niet aangetoond. Verzoekster toont niet aan dat ze een beschermenswaardig privéleven in België heeft uitgebouwd. Een schending van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

Tenslotte voert verzoekster de schending aan van het hoorrecht in de zin van artikel 41 van het Handvest. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoekster stelt dat zij niet werd gehoord, waardoor verweerder onvoldoende info heeft vergaard omtrent het "*sociaal-relatieve aspect*" van haar situatie. In eerste instantie bemerkt de Raad dat de eerste bestreden beslissing het antwoord vormt van verweerder op een door verzoekster ingediende aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het is de verantwoordelijkheid van verzoekster om in haar aanvraag alle nuttige en pertinente elementen uiteen te zetten die verweerder toelaten om met een correct en volledig beeld van de situatie een beslissing te nemen. In dat opzicht stond het verzoekster dan ook vrij om alle elementen omtrent het "*sociaal-relatieve aspect*" van haar situatie kenbaar te maken aan verweerder. Aldus heeft verzoekster weldegelijk de mogelijkheid gehad om haar standpunt omtrent haar verblijfssituatie op terdege wijze uiteen te zetten.

Daarnaast dient te worden besloten dat verzoekster er niet in slaagt nog andere elementen aan te voeren die, moest ze bijkomend nog zijn gehoord, ze aan verweerder ter kennis had kunnen brengen waardoor

de besluitvormingsprocedure *in casu* een andere afloop had kunnen hebben. Verzoekster verwijst immers opnieuw naar het gegeven dat ze al meer dan tien jaar in België verblijft en er sociale en economische banden heeft opgebouwd. In wezen verwijst verzoekster dus wederom naar haar privéleven in België, hetgeen reeds gekend was bij verweerder. Volledigheidshalve dient te worden herhaald dat verzoekster er niet in slaagt het bestaan van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Een schending van het hoorrecht wordt bijgevolg niet aanvaard.

Het tweede middel is ongegrond.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend drieëntwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN